

Lucien VAN IMPE Wielerkampioen

Een fietsroute, brood, bier, een boek. Je kunt het zo gek niet bedenken, of het verschijnt in een Lucien VAN IMPE-versie ter ere van de laatste Belg die de Ronde van Frankrijk won. Op 14 juli wordt 'de kleine van Mere' gehuldigd in Lede, waar hij woont in *Huize Alpe d'Huez*. Eind juli krijgt hij een standbeeld in zijn geboortedorp Mere. De goedlachse coureur is verrast door alle aandacht die zo mogelijk groter is dan veertig jaar geleden.

'Alles opnieuw beleven met Rita en de kinderen is het mooiste'

Ilse VAN HALST

Het moet zweten geweest zijn, koersen in zo'n wollen gele trui, zeker bergop in de zon. Echtgenote Rita VAN DER BIEST diept de trui van Kampioen van België op die VAN IMPE in 1983 veroverde. „Kijk, die zwarte band bovenaan was nog erger”, zegt ze. „En de bollekestrui! Weet je nog, Lucien, die bollen stonden in je rug gebruind.” Ze lachen naar elkaar. „Het is tof om herinneringen op te halen met Rita en onze kinderen”, weet de Lucien VAN IMPE, die straks zeventig wordt.

–Als u terugblijkt op uw wielercarrière, bent u tevreden of hebt u spijt?

Ik zou er opnieuw voor tekenen, maar ik zou wel meer voor winst gaan, want ik had meer kunnen winnen. Ik reed alle klassiekers als training, want ik zette alles op de Ronde. Die winnen was mijn grote droom. Nu betreur ik wel dat ik niet vaker het bergklassement won. Toen ik zes keer bergkoning was, was ik tevreden. Ik wilde even goed zijn als mijn idool, Federico Bahamontes, niet hem overklassen. Later veroverde Virenque zeven keer de bolletjestrui, maar hij was geen echte klimmer.

–U werd wielersprof omdat uw vader dat wilde. Hoe belangrijk was hij voor u?

Mijn vader was mijn manager avant la lettre. Ik ben hem dankbaar voor de kansen die ik kreeg. Al je jong bent, weet je niet altijd wat goed voor je is. Iedereen wil advocaat of bedrijfsleider worden, maar wat als je daar geen aanleg voor hebt? Je kunt perfect metselaar worden en daarin groot worden. Dat kunnen ze je van thuis uit meegeven. Ik was liever voetballer geworden, maar dan zou ik nooit succesvol zijn geweest. Dat wist vader.

Dat wil niet zeggen dat ik niet heb moeten knokken. Elke ochtend moest ik kranten uitdelen met de fiets. Als training. Soms moest ik nieuwe fietsen ophalen bij mijn oom in Aalter. Dan keerde ik terug met twee of drie kaders op mijn rug gebonden. Op de fiets! Na een koers in Sint-Pieters-Leeuw mocht ik van mijn vader naar mijn lief, Rita, als ik won. Dus lag ik al van bij de start drie minuten voor. Toen ik als eerste over de meet bolde, mocht ik naar Rita aan de kust. Met de fiets. Want, „een coureur moet met zijne velo rijden”.

Fietsen doet Lucien Van Impe niet meer, maar als het even kan, voetbalt hij elke week. © Frank Bahn Müller

–Wat zijn voor u de mooiste kwaliteiten in een mens?

Fair spel spelen en je woord houden. Eerlijk zijn en recht in je schoenen staan. Vroeger dacht ik dat iedereen zo was, maar dat is niet zo. Als het je voor de wind gaat, staan de mensen in rijen aan je deur. Je denkt dat het vrienden zijn, maar ze willen slechts profiteren. Ik heb nog twee gele truien. De rest deelde ik uit, enkele aan 'vrienden' die ik nooit meer terugzag.

„Vóór elke rit maakte ik een kruisteken, omdat ik daarin geloof”

Van een voorval heb ik nu nog hartzeer. Nadat ik de Ronde gewonnen had, stond ik aan de start van een koers in Sint-Niklaas. Een jongen in een rolstoel vroeg me een foto, maar ik had er geen bij me. Dus vroeg ik er een in een kraampje dat uit de voegen barstte van de gadgets met mijn naam. Ik moest mijn eigen foto betalen!

–Was uw vrouw uw rots in de branding?

Rita begreep wat ik nodig had. Ze schermde me af. Ooit lagen onze kinderen in het ziekenhuis, maar dat wist ik toen niet. Ze wist dat ik me in de koers volledig moest concentreren. Een moment afgeleid zijn kan fataal zijn.

Sindsdien haal ik de tijd dubbel en dik in. Zelf fiets ik niet meer, maar ik volg de koers en ga soms kijken met mijn zoon. Thuis lezen we samen de krantenknipsels die Rita uitknipte en bekijken we foto's van vroeger. De kinderen vragen en ik vertel. Dat doet me nu het meest plezier, dat samen met hen mogen beleven.

–U maakte een kruisteken voor elke koers. Hoe belangrijk is geloof voor u?

Ik maakte een kruisteken, omdat ik erin geloof. Ik vind het mooi dat sporters dat doen en dat niet verbergen. Aan mijn valhelm hing een medaillon, als een beschermengel. We zijn geen kerkgangers, maar in elke kamer hangt een kruis met een palmtakje. Ook in onze auto steken we een palmtakje. Sommige mensen lachen ermee, maar wij houden daaraan.

Onze dochter heeft gezondheidsproblemen. Ze put kracht uit haar geloof. Volgend jaar gaan we naar Lourdes. Pas als het tegenzit, besef je welke houvast het geloof kan bieden. Het helpt dat je gedragen mag weten. Heb ik dat ook ooit mogen ondervinden? Ik viel vaak en brak van alles, maar ik kwam er altijd bovenop.

–Heeft u goede raad voor jonge renners?

Van de eerste trap op je pedaal moet je je toeleggen op de Ronde. Je kunt een ronderenner leren worden als je er vroeg genoeg mee begint. Er wordt alle dagen een nieuwe Van Impe geboren, iemand met aanleg, maar je moet het eruit halen. Een klassieker winnen is prima, maar enkele jaren later praat niemand er nog over. De Ronde winnen is van een andere orde. Dat vieren ze veertig jaar later nog.

Lucien Van Impe & Filip Osselaer, *Lucien! Hoe ik als laatste Belg de Tour won*, Lannoo, Tielt, 2016, 256 blz., 19.99 euro, ISBN 978 94 0142 455 4.